

DIE BEELD VAN VERPLEGING

Publieke, Professionele en Persoonlike Implikasies

PROF. FREDRIKA DE VILLIERS

Departement Verpleegkunde, Potchefstroomse
Universiteit vir Christelike Hoër Onderwys

SUMMARY

Two aspects are involved in the image of the nursing profession — the public image and the self-image.

The public image has been improving but is negatively influenced by the image presented in the media which does not usually reflect professionalism.

The self-image held by the profession is even more important than the public image as this determines the profession's influence in health services. The profession's group image is determined by the self-image of individuals in the group. The self-image is influenced by external factors, such as support and encouragement by other nurses, and by internal factors such as the nurse regarding her work as a calling.

INLEIDING

Die huidige tekort aan verpleegkundiges in die RSA regverdig nie net die regstelling van die salarisstruktuur nie, maar noodsaak ook 'n introspeksie van die beeld van verpleging soos deur die publiek, die professie en individuele verpleegkundiges verbeeld word.

Dat verpleegkundiges asook die verplegingsprofessie wel besig is om die beeld van verpleging onder die soeklig te plaas, word bevestig deur talle artikels in professionele tydskrifte op internasionale gebied, navorsing en gesprekke onder verpleegkundiges. 'n Analise van hierdie artikels dui daarop dat die selfbeeld van verpleegkundiges meer aandag kry as enige ander onderwerp. Basiese temas in die verpleegkundige tydskrifte omsluit hoofsaaklik die pligte en funksies van die verpleegkundige, verantwoordelikheid aan die samelewing, verpleegonderwys, navorsing, leierskap, en verhoudinge met ander professionele werkers. Daar word tot die gevolgtrekking gekom dat hierdie preokkupasie van verpleegkundiges met die *selfbeeld* van die allergrootste belang is.

Die beeld van die verplegingsprofessie en van individuele verpleegpraktisyne sentreer om twee aspekte, naamlik die kwessie van die publieke beeld en die selfbeeld.

DIE PUBLIEKE BEELD

Navorsing toon dat die beeld van die rol van verpleegsters in die verlede beperk was tot tradisionele pligte en take in hospitale en geneeshere se spreekkamers, wat nie veel intelligensie geveg het nie (Andrew, 1981:587).

Teen ongeveer 1979 het die publieke beeld van verpleging aansienlik verbeter, veral met betrekking tot die publiek se persepsie van verpleegonderwys en die verpleegkundiges se status as professionele gesondheidswerkers (Alexander, 1979:654). Dit kan waarskynlik toegeskryf word aan die toenemende betrokkenheid van verpleegkundiges in die gesondheidsbehoefte van die gemeenskap, die voortgesette hoë kwaliteit van verplegingsdienste en die empatie van baie verpleegkundiges teenoor die lede van die publiek wat verpleegdienste ontvang (Maryland: 1979:695).

In kontras met hierdie meer positiewe beeld is daar tog baie subtile sinjale wat vanuit die media deurstraal. Op televisieprogramme word verpleegkundiges gevind wat hier en daar 'n kussing regskud, medisyne of 'n inspuiting toedien en panne dra. Hulle funksie reflekteer nie professionele verpleging nie. In verhouding tot hulle mediese kollegas word verpleegkundiges of as 'n jong *seksimbool* of 'n *nursie* of lydende handlanger (*hand maidens*) van die geneesheer verbeeld. In beide gevalle is daar 'n tragiese gebrek aan professionalisme. Dit is tyd dat 'n dokumentêre program vir die publiek aangebied word wat 'n realistiese beeld van die moderne verpleegkundige verbeeld, wat beide fisiese versorging en emosio-

nele ondersteuning, ook aan die terminaal siek mens, uitbeeld.

Hierdie realistiese en positiewe verbeelding kan bydra om meer talentvolle studente na die beroep te trek. Nuusdekking in die koerante en radio's neig om op aksie gebeure te konsentreer, byvoorbeeld akute tekorte, stakings en opstande, en salaristekorte. Dit geld *ipso facto* ook vir ander beroepe of werkers.

In die populêre fiksie en non-fiksie, dikwels slapband boekies, vaar die beeld van verpleegkundiges nie veel beter nie. Hulle gee 'n verromantiseerde beeld wat glad nie met die werklikheid verband hou nie. Dit is nodig dat verpleegkundiges met 'n skrywerstalent self betrokke sal raak in die skryf van populêre fiksie wat 'n positiewe en realistiese beeld sal uitdra. Hierdeur sal verpleging meer sigbaar word vir die algemene publiek as ooit tevore.

Uit bogenoemde blyk dit duidelik dat die publiek se beeld nie eenstemmig is nie, daar is 'n grys area te bespeur. Die publiek se beeld van verpleegkundiges verskil van die van die media, waarskynlik weens die feit dat die publiek se beeld eerder deur persoonlike kontak met verpleegkundiges gevorm word as deur die verbeeldings in die media. Dit is egter nie te sê dat die media nie sommige van die waarnemings van die publiek beïnvloed nie. Persoonlike onderhoude met verpleegkundiges deur die media oor gesondheidskwessies en hulle funksies en rolle sal daartoe bydra om die onkunde wat oor die verpleegberoep bestaan op te hef. Dit kan nie ontken word dat die publiek se beeld oor verpleging tot sekere funksies beperk is nie.

Selfbeeld

Hoe belangrik die publieke beeld van verpleging ookal is, bly die beeld van verpleging vir die verpleegberoep self, veel belangriker. Die beeld is die wyse waarop die beroep homself projekteer. Tot 'n groot mate, ken verpleegkundiges

en kan hulle ook die konseptualisering van hulle praktyk definieer deur hulle selfbeeld. Gordon Allport, (1955:462) in sy boek *Becoming* skryf dat die selfbeeld twee aspekte het: naamlik agting vir die huidige vermoëns, status en rolle en aspirasies vir die toekoms. Beide individuele verpleegkundiges en die verpleegprofessie beskik oor albei hierdie eienskappe van die selfbeeld. Die verpleegprofessie het min probleme in definiëring van die huidige vermoëns, status en rolle. Wat die aspirasie en doelstellings vir die toekoms aanbetref, alhoewel geformuleer, is daar nog nie duidelike patrone vir implementering vasgelê nie.

Verpleging as 'n professie het tot 'n groot mate die toenemende beweging van die emansipasie van die vrou weerspieël. Die strewe na hoër standaarde van verpleegsorg, akademiese aspirasies, en ekspansie van die rolle van verpleegpraktyk reflekteer die groeiende geloof dat vroue in staat is tot groter prestasies in spesifieke areas van dienslewering. So het die verpleegdienste deur die jare tot 'n erkende en gerespekteerde professie ontwikkel. Dat verpleging as 'n professie vooruitgang gemaak het is onbetwisbaar. Verpleging as 'n professionele beroep is dinamies en die huidige en toekomstige beeld is aan die verandering.

Die verpleegprofessie word voortdurend tot vernuwning en verandering gekonfronteer. Daar is 'n toenemende bewuswording, nie net onder verpleegkundiges nie, maar ook onder die geneeskundiges dat die verpleegprofessie 'n belangrike bydrae tot die gesondheidsdienste en die samelewing as 'n geheel lewer. Dit verg egter inspanning, toewyding en samewerking.

In die laaste plek, is die beeld van verpleging 'n individuele besitting van elke verpleegkundige. Die groepbeeld is afhanklik van die selfbeeld van die individue afsonderlik, en die toekoms van die verpleegprofessie rus op die sterkte van 'n versameling van selfbeelde. Die selfbeeld kan verander, dit kan deur eksterne faktore soos die emansipasie van die vrou beweging, beïnvloed word. Verpleegkundiges kan onderling positief bydra tot elke individuele verpleegkundige se selfbeeld deur ondersteuning en aanmoediging in die handhawing van die nuwe standaarde en verwagtinge van die verpleegpraktyk. Dit kan ook deur interne faktore verander word, wanneer die verpleegkundige haar arbeid as roeping sien. Haar arbeid is roepingsvervulling.

Verpleegkundiges moet hulle ook beywer vir die werwing van die bes moontlike studente vir die verpleegopleidingskole. Die publiek

moet van die dinamika en vooruitgang in die verpleegprofessie bewus gemaak word. Verpleegkundiges moet oortuigend, in terme wat die algemene publiek kan verstaan, oor wat verpleging is kan praat. Elke positiewe stap wat elke verpleegkundige neem, of dit nou in die professie self of daarbuite is, sal die selfbeeld van die individu en die professie bevorder. Die mag om positiewe veranderinge in die gesondheidsdienste en in die samelewing as 'n geheel te bewerkstellig, is afhanklik van die selfbeeld en groepbeeld van die verpleegkundiges (Andrew, 1981:587). Verpleegkundiges het die vermoë om albei te laat werk mits hulle bewus is van hulle roeping en roepingsvervulling in diens van die koninkryk van God. God gee gawes en talente aan mense. Die ontplooiing van God's Skepping is afhanklik van die arbeid van die mens. Die verpleegkundige staan met haar arbeid in diens van God en haar arbeid is geen sware las wat haar te beurt geval het nie.

BIBLIOGRAFIE

1. Alexander, J W How the public perceives nurses and their education. *Nursing Outlook*, 1979, 27:654.
2. Allport, G W *Becoming*. Yale University Press New Haven 1955.
3. Andrew, A A. Image of nursing. *Current issues in nursing*. Mc Closkey, J M; Grace, H K Blackwell Boston 1981.

VOLTOOIDE NAVORSING

COMPLETED RESEARCH

THE NURSING STUDENT AT THE UNIVERSITY OF SOUTH AFRICA

ELSIE BERTRAM INNES BROWNEE

DLitt et Phil

University of South Africa

UNISA has the distinction of being one of the first universities in the world to introduce teletuition for tertiary education. It is also the first university in the world to introduce teletuition as a post-registration continuing education concept for registered nurses on the scale of the present courses offered by the university.

Nurses have for many years undertaken studies through UNISA but nurses have not had the opportunity anywhere in this country to further their professional studies in their own discipline through distance education.

UNISA took a bold step in 1975 — teletuition for nurses was then a highly controversial concept. This study — launched in 1978 — was designed to ascertain whether UNISA's faith in the undertaking was justified. A searching analysis has been undertaken of the

nurse as a student in this non-traditional learning situation be she studying in nursing or non-nursing disciplines. As she is primarily a working student manning an essential service, the problems of her employers and the benefits to the services in relation to her studies have likewise been analysed. It has been found that despite certain major difficulties, there is ample justification for the introduction of these nursing studies as evidenced by the escalating student numbers, the confirmed fulfilment of the need for academic enrichment, the acceptance of the nurse as a student in this academic institution, the goodwill prevailing in the service areas with regard to this undertaking and the recognition of other countries throughout the Western world for this type of education for nurses.

Further it was confirmed that of the present leaders of the nursing profession the majority have — at least in part — been educated at academic level through UNISA. To these leaders the nursing profession owes the early negotiations regarding the acceptance by the university of this concept. The profession is deeply indebted to UNISA for its contribution to nursing education.